

מבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ז בכסלו תשע"ח

(15.12.17)

התמונה באדיבות מורשת קבוצת יבנה.

שבת פרשת "מקץ" – שבת חנוכה ומברכין חודש טבת

צאת השבת – 17:19

כניסת השבת – 16:16

שבועון מספר 1279

פרשת "מקץ" – שבת חנוכה ומברכין החודש

ליל שבת

הדלקת נרות	16:16
מנחה, קבלת שבת וערבית / לאחר התפילה יתקיים שיעורו של יוחנן מאלי	16:31

שבת

דף יומי בבית המדרש	07:00
תפילת שחרית / אחרי התפילה יתקיים שיעורו של נחמיה רפל	08:00
תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת	09:30
תפילת מנחה גדולה	13:00
תהילים לנשים - בבית המדרש	13:00
שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי	13:20
תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת / לאחר התפילה שיעור "צורבא מרבנן"	16:16
צאת השבת	17:19

הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה	13:15
משק הילדים פתוח למבקרים למשך שעה	13:00

החל מיום ראשון ו' בטבת (24.12)
תפילת שחרית, מנין ראשון, בימי החול
תתחיל בשעה 06:00 הגבאים

תפילת מנחה-ערבית בימות החול

בבית הכנסת-16:35

בימי החנוכה כל מנייני השכונות מתפללים בבית הכנסת.

החל מיום רביעי חוזרים לשכונות:

בשכונה הצפונית - (מנחה-ערבית)-16:35

בשכונה הדרומית-מנחה - 16:30 ערבית - 20:15

פרשת מקץ/אור ליבר

מדוע יוסף לא מודיע לאביו שהוא חי?

עם הבית ולכן התעלם מיעקב גם כשהיה משנה למלך. לפי זה, רק כשיוסף פגש את האחים התעורר בו הרצון להתוודע אליהם. מנגד אפשר לקרוא את הפסוק אחרת, כמו שמסביר מדרש מהפסיקתא זוטרתא: "את כל בית אבי - הצרות שבאו עליו מבית אביו". המדרש מושך את המילה "עמלי" גם אל המשך הפסוק וקורא: "את כל עמלי ואת כל (עמל) בית אביו". בכך הוא מפרש שיוסף לא שכח את ביתו אלא רק את הסבל שנגרם לו שם. וחזרה הקושיה למקומה.

במקרים כאלה, יותר משמטרידה אותי הבעיה, מטרידה אותי השאלה האם אני צריך להיות מוטרד מעניין שלא הטריד את הסיפור עצמו. אז אני תוהה בקול: האם יש שאלות שמיותר לשאול?
שבת שלום וחג שמח!

השאלה שנשאלה בכותרת לא פשוטה בכלל. הרי ליוסף, בתור המשנה למלך, יש מן הסתם את האמצעים והיכולת ללכת להודיע לאביו שהוא חי, או לכל הפחות לשלוח שליח שיבשר לו שבנו לא נטרף על ידי חיה רעה. מדוע יוסף לא רוצה לנחם את אביו שהתאבל עליו ימים רבים?

פסוק אחד בלבד אולי עוזר למצוא כיוון של תשובה. יוסף קורא לבנו הבכור מנשה, "כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אביו". אלוהים השכיח מיוסף שני דברים: האחד הוא העמל, שמשמעו אינה עבודה קשה אלא ייסורים וצרות (כמו שמקונן ירמיהו: "למה זה מרחם יצאתי לראות עמל ונגון"), והשני הוא את בית אביו. והנה ראייה מדברי יוסף עצמו שהוא מודה לאל על שבית אביו כבר לא חלק מחייו. כלומר, יוסף רצה לנתק קשרים

תרבות-חנוכה

"כל המילים השמחות" עם אסף אסתר

חגיגת זמר סוחפת, עם סיפורים מאחורי השירים, שעשועונים מוזיקליים, שירים ועוד ...

ערב מהנה וחוויתי לכל המשפחה!

המופע יתקיים ביום שני, ל' בכסלו, נר שביעי של חנוכה, (18.12), בשעה 20.30 - במשטח.

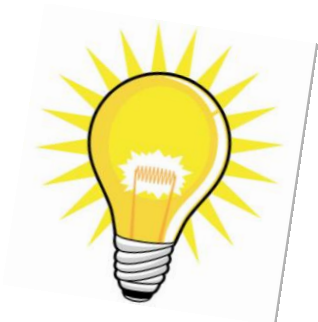
חג מלא אורה ושמחה!

לכל אור יש שם/ דינה ספראי

חידון לחנוכה

1. אבא שלה דב.
 2. שמות הוריה כשם אשת יעקב ובנם האהוב.
 3. סבתא שלה ואמא שלה צחקו על דוד המלך.
 4. מדליק את האור לתלמידים.
 5. חיה עם ביטחון.
 6. אחותנו.
 7. למרות שהוא בן למשפחת מורדים, הברכה שורה במעונו.
 8. בגינה המוארת פורחים שושנה והדס. (שני שמות).
 9. האור שלה מלא וגדוש.
 10. שלום ורעות ומה שביניהם.
- (ניחשתם?? – התשובות בעמוד 11)

מפגש בוגרי הכשרה – מחזור כ"ז

ביום רביעי, ב' בטבת, זאת חנוכה, נארח בקבוצה את בוגרי הכשרת "התחייה" (מחזור כ"ז, תשמ"ד 84-1983), המחזור האחרון של הכשרות בני עקיבא בקבוצת יבנה. נתחיל את האירוח ב"בית האדום" ומשם נצא לסיורנו בקבוצה. ב-13:00 אנו מוזמנים לארוחת צהריים בחדר האוכל ולאחר מכן נמשיך בתוכניתנו.

חלק מן האורחים מבקשים להיפגש עם המשפחות שאימצו אותם. אנו מפרסמים את שמות החברים בשמות משפחתם המקורי ומזמינים את המשפחות להיפגש איתם אחרי 33 שנים. **רשימת המגיעים**: יונתן בק, פרן גולדמן, אביבה גרודנר, פייגי גרינברג, יונינה כהן, ג'ודית לינדר, שושנה לרמן, מרשה ניידץ, דני סבירסקי, ג'ודי פרנק. אם יגיעו חברים נוספים שטרם אישרו את בואם, נעדכן את המשפחות.

בברכת שבת שלום וחנוכה מאיר - **מייק נעמן, ושיפי (ינובסקי)**

רוצה להודות/דינה ספראי

מבט, עבור ילדים שזקוקים לכך. בנוסף התקיימה הגרלה עם מתנות שתרמה רשת "הפיראט האדום" ומספר גורמים נוספים. ההשתתפות היתה רבה מאוד, בעיקר משפחות עם ילדים. כ-ל ההכנות וההפעלה התבצעו על ידי מתנדבים, חלקם אנשי מקצוע מהשורה הראשונה. בין המתנדבים - הגיעו **רעות לסלוי** עם קבוצה ממכינת "בית ישראל", **מירב עפרוני** הקדישה את היום לעזרה. אנחנו קיבלנו על עצמנו את דוכן הפיצות, וכאן אנחנו רוצים להודות למי שסייע לנו ביבנה: **רויה גורליק, אילת אריכא ומרלי ריין** במסגרת "מפגש", **חברות מ"הגיל השלישי" ונשים טובות באמצע הדרך, ילדי זוגון ג'-ד'** עם **רעות ואביהו, חברת נעורים עם אביעד אייל** - שסיימו בנחישות את כל כמות הבצק **שצילה גנוסר** הכינה. תודה גם **לרמי צרויה, גמלי ודוסי** שעזרו. הפיצות היו להיט, ובזכות אופן ההכנה ניתן היה להגיש אותן ללא עיכוב. אני מרגישה הכרת תודה גם למי שסייע, ועל הטוב הרב שיש סביבי.

"האדם שמוליי", כך נקרא אירוע שהפך למסורת ביוזמתם של **עלי ומרים**, בני וכלתי. הארוע, שמתקיים בחנוכה, בתאריך יום ההולדת של נכדנו מולי ז"ל. מבוסס כולו על התנדבות, בנושא הפיראטים, שמולי כל כך אהב, והמטרה - תרומה לילדים חולי סרטן בדגש על איכות חיים ולא אריכות ימים.

השנה, עיריית ירושלים נתנה למשפחה את ההאנגר הגדול של מתחם התחנה בירושלים, על ציודו (שטיחים, פופים שולחנות וכסאות ועוד...). בפניה אחת היה מוצב אמבולנס של מד"א עם עמדות להתרמת דם (נתרמו קרוב ל-90 מנות), בצד אחר היו עמדות משחק שקשורות לפיראטים, ובמרכז מוקמו שולחנות להפעלת ילדים - משחקים, יצירה, איפור ותסרוקות. הועמדו שתי במות למופעים (מופע בלונים והצגה של תיאטרון הקרון - בהתנדבות), ושורת דוכני מזון שנועדו גם להשביע את המשתתפים, וגם לצבור סכום כסף עבור ציוד רפואי לתקשורת באמצעות

מאחורי הקלעים/דינה ספראי

שיחה עם אסתר ומשה אמזלג, שכירים העובדים ביבנה

מה גרם לך לעשות צעד כל כך דרמטי ולבוא לארץ?

בברזיל גרתי קרוב לשתי אחיותיי. (ההורים נפטרו), עבדתי במקצועי, בודקת חשבונות (תפקיד של בדיקת חשבונות בין מנהל החשבונות לבין רואה החשבון, מקצוע שאין בארץ). היו לי דירה ואוטו. הכל היה מסודר, אבל לא היתה איכות חיים. גרתי בסאן פאולו והיתה שם הרבה אלימות. הלכנו מהבית לעבודה וכמעט שלא יצאנו לרחוב בגלל הסכנה. שאלתי את הבן שלי מה דעתו על עלייה והוא אמר: "בסדר, אבל יש לי רק דרישה אחת. אני רוצה לגור במקום שיש בו ים". הסתכלנו באינטרנט ובחרנו באשדוד. חיכינו עד בר-המצווה של קאיו. הוא ניסה ללמוד קצת עברית עם הרב, אבל לא קלט את

בחנוכה, חג האור, בחרנו להאיר זוג נשוי, (בימים אלו מלאו שנתיים לנישואיהם) אסתר ומשה, שעובדים כשכירים "מאחורי הקלעים" של הקיבוץ. **אסתר לופז -אמזלג** – עובדת ב-press בחדר התגמיר במחסן הבגדים, והאיש שלה, **משה אמזלג** – עובד בשטיפת כלים בענף המזון. שניהם בני 40+. הם גרו באשדוד ועברו לאחרונה לאשקלון.

אסתר: נולדתי בברזיל. אני אם יחידנית לקאיו, בן 18, ועליתי מברזיל לפני 5 שנים. **חמש שנים בארץ? מאיפה העברית הטובה שלך?**

למדתי בברזיל בבית ספר יהודי וקיבלתי בסיס מסוים. אבל כל העברית המדוברת למדתי ממשה.

בחופשות, כטבח. הוא יעשה שנת שירות ואחר כך יתגייס.

משה : נולדתי בארץ וחייתי 'מאז ומתמיד' באשדוד. יש לי ילד בן 12 מנישואים קודמים. את אסתר הכרתי לפני ארבע שנים, כשעבדנו שנינו במפעל למוצרי קוסמטיקה. שנינו החלטנו להתפטר מהעבודה ההיא מכיוון שהתנאים היו מתחת לכל ביקורת. פנינו לחברת כח אדם באשדוד, והם הציעו לאסתר עבודה בקיבוץ בחדר האוכל. אסתר לא רצתה, ואז אמרתי שאני יכול לעשות את זה. אחרי כמה זמן הציעו לאסתר לעבוד בזיתיה.

אסתר : עבדתי בזיתיה ומדי פעם קראו לי לעבוד בענף הבגד. רציתי לעבוד שם באופן קבוע אבל זה לא הסתדר. ואז, שני עובדים עזבו בבת אחת את ענף הבגד וביקשתי **מאוסר קולמן** שתיקח אותי. היא אמרה לי: "תלמדי, ותישארי ב-press", ומאז אני שם.

משה : אני מאוד מרוצה מעבודה. מסתדר טוב עם הצוות.

אסתר : אני אוהבת את האווירה של הקיבוץ. הקשר שלי עם המנהלת, אושר, הוא טוב מאוד. יכולתי אולי להרוויח יותר במקום אחר, אבל הכיף שלי הוא לקום בבוקר ולבוא לעבודה.

חיפשנו איך להאיר זוג שהוא במידה מסוימת בלתי נראה אצלנו, ומצאנו שני אנשים אופטימיים שלא מחפשים את הניצוצות ומוצאים הרבה אור במה שיש להם.

השפה, ובסוף הוא עלה לתורה וקרא את הברכות שהיו כתובות באותיות לטיניות. כשהגענו לארץ שהינו במרכז קליטה באשדוד 11 חודשים ואח"כ עברתי לגור עם שותפה. עד שהכרתי את משה עבדתי ב"יוחננוף" - רשת של מזון מוכן (בגלל זה לא רציתי לשמוע על עבודה בקיבוץ בחדר האוכל). אחרי שעזבתי את יוחננוף, עברתי למפעל שבו משה עבד. הייתי אז בקשר אחר אבל כל הזמן הסתכלתי עליו והיתה לי הרגשה שאני מכירה אותו, אבל הוא לא התייחס לזה ברצינות. עד ש... יום אחד שכן שלי שאל אותי אם אפשר לתת את הטלפון שלי למשה. התחלנו לדבר כידידים. יצאנו לקפה והיה כיף. הבן שלי היה זקוק לעזרה בלימודים וביקשתי ממשה עזרה, הוא נענה בשמחה ונוצרה כימיה מצוינת. אז סיימתי את הקשר הקודם והתחלנו למסד את הקשר בינינו. אחרי שהוא עבר צנתור אמרתי לו: "משה, אני לא רוצה לאבד אותך", והחלטנו להתחתן. זה היה לפני שנתיים.

ואיך קאיו נקלט בארץ?

לי היה יותר קל לעבור כי היה לי בסיס יהודי מבית הספר. לבן שלי – לא. בהתחלה הוא היה תלוי בי מאוד. הוא למד באשדוד ואז החברים שלו גילו את google translate והתחילו לתקשר איתו. אחרי שנה הוא עבר לפנימיה בכפר סילבר. כשהבאתי את משה הביתה, שמעתי פתאום את קאיו מדבר עברית שוטפת. הוא נקלט טוב. מגיל צעיר הוא עובד

מעשה ניסים / רמי עפרוני

באותן שנים גם לשיווק זרי פרחים מגן הפרחים, ולעתים אף שקי חזרת מגן הירק.

מן העבר השני של רחבת הכורכר, שכנו בצריף פח רעוע, המוסך והמסגרייה - ענפים מרכזיים, בקיבוץ שענפי החקלאות היו עיקר פרנסתו. במוסך עבדו אז מיטב חברינו, שמעמדם בקיבוץ היה נכבד ביותר, אולי במקום השני מיד אחרי הטרקטוריסטים – הפלחים. ביניהם יכולתם למצוא את יוצאי ארץ אשכנז, אשר מלבד תכונות החריצות והדייקנות של היקס, לימדו אותנו החברים – העציונים, כי ביום שרב, כשהשמש קופחת מעל הראש, וגג הפח של צריף המוסך לוחט כולו, יש תרופה אחת לצינון הגוף והיא: בהפסקת עשר, הקדושה מכל, שותים לרוויה תה חם. ולכך צורף כמובן הסבר מדעי מפורט: שתית התה החם תגרום לכם להגביר את ההזעה. נקבוביות העור יתנקו ויאפשרו לאוויר לחדור פנימה ולצנן את אברי הגוף. ואנחנו, הצעירים, גיחכנו ואמרנו בינינו לבין עצמנו: אשרי המאמין. עד כאן הפלגנו בסיפורי מעשיות ורחקנו מהבטחתנו לספר לכם משהו שקשור בנס-חנוכה.

ובכן, בצוות המוסך-מסגרייה, יצא דופן חבר, תלמיד-חכם, שאת כל שעות הפנאי שלו הקדיש ללימוד תורה. ומאידך, היה מלא ידע וניסיון בחוכמת המכונאות. בדרך כלל הוא הצטיין בקור רוח, בשקט, והיה

בכל פעם שמתקרב חג החנוכה, ובאוויר העולם מנסרות מטבעות לשון, כמו "ניסים ונפלאות", "מעשה ניסים" וכיוצא באלה, עולים בי זיכרונות מלפני חמישים שנה ויותר.

הימים ימי שנות החמישים, כאשר קבוצתנו הצעירה "חגגה" את שנת בר-המצווה לעלייתה על הקרקע. במרכז המחנה עמד בית הכנסת, שאגב היה בית הכנסת הראשון בקיבוץ הדתי במבנה של אבן, בבחינת מבנה קבע. לא הרחק ממנו היה מוצב חדר האוכל הגדול, בצריף ענק שהורכב מחומרי גלם שהובאו למקום מבית אריזה ישן שפורק לא הרחק, וכן עצים שבעברם הרחוק שימשו בתפקידים שונים במחנות צבא שהיו פזורים באזורנו – מחנות של הצבא הבריטי שננטשו עם סיום המנדט על ארץ ישראל, וכמה מהם אולי אפילו ממחנות "חיל אנדרס" של הצבא הפולני.

ליד חדר האוכל, מרכז העצבים של הישוב הצעיר, עמד עץ קזוארינה גדול שעליו, כך סיפרו לנו, היה תלוי הפעמון שהיה מזעיק לארוחות, לתפילות וכן לאירועים וכינוסים שמחים ואף שמחים פחות. מסביב לעץ היה משטח כורכר לא גדול שאיפשר לאוטובוס של "דרום יהודה" (אגד של אותם הימים) להגיע לקיבוץ בשעת בוקר ולהתקרב לחדר האוכל כדי לפרוק את העיתונים ועוד משלוחים שהגיעו מהעיר הגדולה. ועוד זאת עליכם לדעת, כי אותו אוטובוס שימש

נעים הליכות, כשכובע הקסקט לא מש
מראשו.

אנחנו, הטרקטוריסטים הצעירים, היינו מצליחים בקלות יחסית להוציאו משיווי משקלו ולהרתיח את דמו השקט. וכך היו פני הדברים: כאשר קרה המקרה, והיו רבים כאלה, ובאמצע החריש נשבר איזה חלק במחרשת הדיסק, היינו בדחילו ורחימו יוצאים מן התלם, מושכים בחבל ומפעילים את מנגנון הרמת הסכינים, והיינו יוצאים מהשטח ופנינו אל המוסך. כאשר התקרבו וראינו את מ. מבעד לחלון המוסך, ואף הוא ראה אותנו, הניח בזעם את כלי העבודה שהיו בידיו, יצא החוצה בצעדים נמרצים

כשהוא הולך וקרוב לקראתנו ובפיו זעקה גדולה ומרה: "ראו, ראו, מעיישה ניסים! פלאי פלאות! ברזל נשבר! מאדמה, ברזל לא יכול להישבר. מה עשית? איך עשית?" כך היה "שוטף" את הטרקטוריסט המבוהל, הנרגש והחרד.

לאחר קבלת הפנים הזו, היה הופך את עורו, ובנועם ובזריזות היה מתקן מיד את התקלה ובחיוך מבויש וחיביב היה משלח את הטרקטוריסט להמשיך את עבודתו בשדה. כך נחרטו הדברים בזיכרוני, ובכל פעם שהולך וקרוב חג האורים, עולה שוב ושוב דמותו ובפיו הקריאה בהיגוי של שפת האידיש: "מעיישה ניסים! ברזל – נשבר".

העמותה למען החבר הותיק - חבל יבנה

בית גמליאל • בן זכאי • בני דרום • גבעת ושינגטון • כרם יבנה • נוה הרצוג • ניר גלים • קבוצת יבנה

מדרשת ח"י

בשבוע הקרוב - חוג תנ"כ עם חנה לבל -- לא מתקיים.

בקרוב... בקרוב...

ביום שלישי, ח' בטבת, 26.12.17 בשעה 17:00 - "עולם חסד יבנה. נשים פורצות דרך בישוב היהודי": שרה ברנע.

בברכת חג אורים שמח !!
שלומית אלמוג וצוות העמותה.

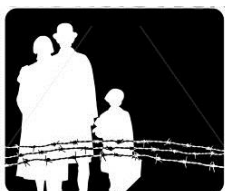

נר זיכרון

ב'י	בטבת	תשמ"א	ויצמן	יעקב
ג'י	בטבת	תשס"ה	כהן	ישעיהו
ד'י	בטבת	תש"ן	גור אריה	אליעזר
ו'י	בטבת	תשמ"ד	אייזנר	חיים מנחם
ח'י	בטבת	תשס"א	בן אהרון	זאב
ח'י	בטבת	תש"ע	דגני	שמעון
י"ב	בטבת	תשנ"ט	ברטוב	אילזה
י"ג	בטבת	תשנ"ב	חיות	רוחמה
י"ג	בטבת	תשס"ח	כהן	חנה
י"ד	בטבת	תשנ"ב	זמוש	עזריאל נתן
י"ד	בטבת	תשע"א	איתן	עליזה
ט"ו	בטבת	תשנ"ג	קוגלמן	גדליה
ט"ז	בטבת	תשנ"ח	קרמר	ראובן
כ'י	בטבת	תשע"ה	דיטור	גדליה
י"ט	בטבת	תשמ"א	שמיר	ישראל
כ"ב	בטבת	תשס"ה	טסלר	יוסף מרדכי
כ"ב	בטבת	תשע"ה	הישראלי	רחל
כ"ז	בטבת	תשס"ה	גדיש	יעקב

לקראת יום הקדיש הכללי י' בטבת -

הסיפור של הזונדרקומנדו, על פי הספר " בכינו ללא דמעות" - של גדעון גרייף.
ההרצאה תתקיים ביום חמישי, י' בטבת (28.12) בשעה 20.30 באולם האירועים.

ידיעות יבנה

מרפאה

אחות כוננת בשבת – אחות בית סביון

שעות הקבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הקרוב:

יום ראשון 17:30-14:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום חמישי 09:30-08:00 ומ-14:30-15:30

שעות קבלה של דר' אברהים בריגיתה:

יום רביעי 12:00-08:00

האופטומטריסט מנחם לאו ישוב ויקבל ביום רביעי, ב' בטבת, (20.12) מ-16:00 עד 20:00 במרפאה

* האחיות מבקשות להזכיר שבכל פנייה לאחות בכוננות יש לחייג 4000

שהשמחה במעונם

שבת בר-מצווה של אריאל טחן תתקיים בשבת פרשת "ויחי", י"א בטבת 29.12).

המסיבה ביום רביעי ט"ז בטבת (3.1).

בשבתות "אוף שימחעס" - עומדות דירות האירוח לרשות בעלי השמחה, לפי הצורך.
באחריות בעלי השמחה להעביר הודעה לפרסום ב"מבית" 3 שבועות לפני מועד השמחה.

תשובות לחידון חנוכה:

1. אורית בן דב
2. ליאור שנקר
3. אורי בר לב
4. יאיר לסלוי
5. אורה רוזנברג
6. אורית פרל
7. יאיר כוכבא
8. מאיר ואורי אלטמן
9. הילה גדיש
10. אור אריכא

במשך השבוע המשיכו לזרום ידיעות על מיקום החמורים. לאחרונה הם נראו בסמוך לבית הקברות וזה לא אומר שמדובר בקבורת חמור

נרות / קונסטנדינוס קוואפיס

ימינו שִׁיבּוֹאוֹ עוֹמְדִים לְפָנֵינוּ
כְּמוֹ שׁוֹרָה שֶׁל נְרוֹת דּוֹלָקִים –
זְהָבִים, חֲמִים, נְרוֹת חִיוֹנִים.

ימינו שֶׁעָבְרוּ מִשְׁאִירִים מְאֹחֲרִינוּ
שׁוֹרָה עֲגוּמָה שֶׁל נְרוֹת כְּבוֹיִים.

הַקְרוֹבִים בְּיוֹתֵר עוֹדֵם עֲשֵׁנִים,
נְרוֹת קָרִים, מְמַסְמָסִים, כְּפוֹפִים.

אֵינִי רוֹצֶה לְהִבִּיט בָּהֶם, צוֹרְתָם מְעַצִּיבָה אוֹתִי
מְעַצִּיב אוֹתִי גַם זְכַר אוֹרֶם הֶרְאִשׁוּנִי.
אֲנִי מִבִּיט קְדִימָה אֶל נְרוֹתֵי הַדּוֹלָקִים.

אֵינִי רוֹצֶה לְפָנוֹת אַחֲרָה פֶּן אֶרְאֶה וְאֶבְהֵל
כְּמָה מֵהָר מִתְאַרְכֶּת הַשׁוֹרָה הָאֶפְלָה.
כְּמָה מֵהָר מִתְרַפִּים הַנְּרוֹת הַכְּבוֹיִים.

*קונסטנדינוס קוואפיס (1863 - 1933) - משורר בן הקהילה היוונית של העיר אלכסנדריה, שבה חי רוב חייו.

צ' השירים - יצחק פרוכט

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com עד "רביעי בארבע"